Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

1 Ağustos 2011
Sayı: 158

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçimden önce her şey iyiye gidiyordu! Şimdi neden tersi söyleniyor?

Eskiden seçim sonrasında hükümet değiştiğinde, yeni iktidara gelenler, "enkaz devraldık" deyip kemer sıkma kararları dayatırdı. Şimdi AKP yine seçildiği için aynı şeyi söyleyemiyor ama onların da bahanesi yok değil.

Genel seçimin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Seçim döneminde, projeler, vaatler ve gelecekte mutlu günlerden söz eden siyasiler, şimdi, işçinin hakkının kısıtlanmasından, ekonomik kriz tehlikesi nedeniyle tüketim yapılmamasından, ölen gençlerin yerine yenilerinin eklenmesi için daha çok gencin çatışmaya gönderilmesinden söz ediyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Siyasetçilerin oy istemek için söyledikleri ile gerçekler ve yaptıkları hiçbir zaman birbirini tutmuyor.

Başbakanın, "ekonomik kriz bizi teğet geçecek" sözü o dönem itiraz görse de bugün patronlar açısından doğrulandığını görüyoruz. İşyerleri büyüyor, ithalat-ihracat patladı, bankalar, sanayi şirketleri kâr ve satış rekorları kırıyor. Birçok patron işini yurtdışına genişletti, birçoğu da yurt dışından ortak aldı. Türkiye ekonomisi, yerli ve yabancı büyük sermayenin Ortadoğu ve Kafkaslar'a yaptığı ticaretin ortağı konumunda. Patronların kasaları her geçen gün şişiyor.

Evet, biraz cari açıktan, yani gelirden çok gider olduğundan söz ediliyor ama hükümet ısrarla bunun sorun olmadığını, istedikleri zaman para bulabileceklerini söylüyor. Zaten milyonlarca emekçi, hükümetin ekonomi hakkında söylediklerini kabul edip bu iyi durumun sürmesi için yeniden oy verdi.

Ama öyleyse neden bir işi olan emekçi sayısı artmıyor, neden ücretler, satın alma gücü yerinde sayıyor? Neden güvencesiz çalışma, hem kamuda hem de özelde yaygınlaşıyor?

Patronların durumu iyileşirken işçilerin durumunun da iyileşmesi gerekmiyor mu? Çünkü tersi olduğunda böyle söyleniyor. Kriz var, işçinin kemer sıkması lazım deniyor ve yapılıyor da. Seçim öncesi "emekçi dostu" kesilen, işsizlikten, yoksulluktan bahseden, hükümeti kıyasıya eleştiren CHP yöneticileri de ağzını açmıyor.

Son haftalarda, ekonomi ile ilgili bakanlar, adeta orta oyunu oynuyor. Biri tehlike var tüketmeyin demeye getirirken, diğerleri durum iyi ama dikkatli olun diyor. Banka kredileri için emlak satışı için kolaylık getirildi, şimdi kısıtlama yapılıyor.

Kamu işçilerinin çerçeve sözleşmesi yüzde 8'le imzalandı, şimdi tek tek işyerleri sözleşme imzalayacak. Ağustos'ta memurların sözleşme görüşmeleri başlayacak. Ardından devamı var. Kıdem tazminatı ve esneklikle ilgili yani işçi haklarının kısıtlanması planlanıyor, özelleştirmeler var. Yani sıra işçiye gelince birden durum kötüleşiyor.

Tıpkı Yunanistan'da olduğu gibi ekonomik durum kötüye giderse emekçiler suçlanacak, "çok tükettiniz" denecek.

Çünkü patronlar, kasaları şişerken sadece kendileri faydalansın istiyor, şişkinlik biraz azalmaya başlayınca bunu işçinin sırtından telafi ediyorlar. Emekçiler, tüm güçleriyle çalışıp üretiyor, sefasını patronlar yaşıyor ama cefayı hep emekçiler çekiyor.

Sadece patronların kârını korumayı amaçlayan bu düzen emekçilere istikrarlı bir yaşam sağlamıyor. Patronların çıkarları doğrultusunda karar alan hükümetler, duruma göre emekçilere biraz kemer sıktırıyor ya da daha çok kemer sıktırıyor. Ancak hiçbir zaman iyi bir yaşam ve gelecek sağlamıyor.

Bu bozuk düzeni değiştirmek, emekçilerin çıkarını gözeten bir düzen kurmak yine emekçilerin mücadelesi ile mümkündür. (29.07.11)

Kıdem tazminatı hakkındaki yalanlar!

Patronlar sekiz yıldan beri kıdem tazminatının kaldırılmasını istiyor. Patronların isteğini Tayyip "ustalık döneminde" gerçekleştirecek.

Sözde işsizliği azaltacak düzenleme gerçekleşirse, işçinin hak kaybı, patronların ise kazancı olacak. Bugün kıdem tazminatı almak için bir yıl çalışmak yeterli. Kıdem tazminatı, işçinin brüt ücretinden kesilerek her yıl başına, 1 aylık brüt ücret tutarında ödeniyor. Yapılacak düzenleme ile her yıl başına 15 günlük brüt ücret ödenecek. Üstelik üst sınır var. Böylece bin lira ücret üzerinden 20 yıl çalışan işçi, bugün 20 bin lira kıdem tazminatı almaya hak kazanırken, ancak 6 bin lira alabilecek.

Üstelik kıdem tazminatı almak da zorlaştırılıyor. Bugünkünün aksine askere gidenler, evlenip işten çıkan kadın işçilerin hakkı yok ediliyor. On yıldan önce kıdem tazminatı alınamayacak. Daha kısa süre ile çalışan sonra çalışmayanlar veya kayıtsız çalıştırılanlar haklarını alamayacak.

Evet, kıdem tazminatı sadece patronlar için kaldırılıyor ama bu yapılırken işçinin hakkı kısıtlanıyor. Ancak tam tersi söyleniyor. Bakanlar, "kimsenin hakkı yenmeyecek" diyerek gelecek kuşakların hakkının gerileyeceğini söylüyor. Bu da çalışanların bölünerek değişikliğe karşı çıkışını engellemek için yapılan bir laf cambazlığı.

Öne sürülen bir başka gerekçe ise kıdem tazminatının "devlet güvencesine" alınması. Yani bugün yasalarda var olması, sorun çıktığında mahkeme yoluyla alınması, devlet güvencesi değil mi? Patronlar, yasalara uymak zorunda değil mi? Bu bahane, "çoğu patron ödemiyor" bahanesi kadar ikiyüzlüdür. Yasaları uygulama görevi hükümetindir. Demek ki yasalar işçi için geçerli ama patronlar için değil.

Patronlar, ya kaçak işçi çalıştırıyor ya da bir yıl dolmadan, habersizce işçiye giriş-çıkış yaptırıp tazminat ödemiyor. Hatta çoğu yerde yasalara karşı açık açık "bu işyerinde tazminat yok" deniyor ve öyle oluyor. Yani patronların, büyük, sendikalı işyerleri dışında fiilen kaldırdığı kıdem tazminatı ödenmemesi yasalaştırılıyor. Patronlar, her yaptıklarını yasa haline getiren hükümet karşısında daha serbest hareket edecek. Hiçbir işçi için fona para ödememenin yolunu en kısa sürede bulacaklardır.

Üstelik fonun ne olacağı belirsiz. Tıpkı Tasarrufu Teşvik Fonu, Konut Fonu, İşsizlik Fonu gibi. Tasarrufu Teşvik Fonu, "devlet güvencesindeydi" ve kişi başına 20 bin lira para birikmesi gerekirken en fazla 8 bin lira civarında ödeme yapıldı o da taksit taksit. Sigortalı bir çok çalışan, kuşa dönen hakkını bile alamadı. Bu para yıllar boyu hükümetlerin elinde, patronlara kredi ve teşvik olarak dağıtılan bir musluk oldu. Bugün işsizlik sigortası fonunun olduğu gibi.

Devlet güvencesindeki fonda milyarlar birikti ama yasa o kadar kısıtlı ki işsizler para alamıyor. Fondaki paranın yüzde 60'ını hükümet istediği gibi kullanıyor. Yani sözde "iş sahası" açacak patronlara teşvik olarak veriliyor.

Kıdem tazminatı fonu da aynı olacak. Deniyor ki, patronlar, kıdem tazminatı yükü nedeniyle rahatça işçi çıkaramadığı için yeni işçi almıyor, işyeri açmıyor. O halde ne yapılacak? Kıdem tazminatı yükü kaldırılacak. Patronlar fona para ödeyecek ama bugün ödediklerinden bir kuruş fazla ödeme yapmayacak. Zaten tazminat miktarı azaltılıyor, üstüne işçiden kesinti eklenecek, biraz de devlet katkısı. Tazminat yükünden kurtulan patronlar da yeni işçi alacak, yeni işyeri açacak, işsizlik önlenecek!

Patronların neden olduğu işsizliği çözmek için patronlara kıyak yapılacak, işçinin hakkı kısıtlanacak, işsizlik, işçinin sırtından çözülecek. Onun yerine işçi çıkarmak yasaklansa, devlet işyeri açsa daha anlamlı değil mi? Zaten yıllardır uygulanan siyaset bu. İşsizliğin nedeni olarak "esnekliğin" olmaması yani işçi hakları gösteriliyor ve işçi hakları kısıtlanırken patronlara para veriliyor. Sonuç açık: Resmi olarak 2004'te yüzde 9 civarında olan işsizlik bugün yüzde 11 civarında.

İğrenç politikacılar ve sözde uzmanlar, hiç utanmadan yalanla, gerçekleri çarpıtmayla, olumsuz yönleri gizleyerek, çalışanların haklarını biraz daha kısmak için uğraşıyor. (29.07.11)

Kamuda sessiz sedasız imzalanan sözleşme

Yaklaşık 230 bin işçiyi ilgilendiren kamu işçilerinin sözleşmelerinin genel çerçevesini belirleyecek olan anlaşma, hükümet ile Türk-İş tarafından imzalandı.

İmzalanan çerçeve anlaşmaya göre kamu işçisinin 2011 zammı, altı aylık dilimler halinde yüzde 4+4 olacak. İkinci yıl zammı ise yüzde 3+3 olacak. Ayrıca, brüt 1.425 liranın altında ücret alanlara, bu miktarı geçmemek üzere 100-150 lira iyileştirme yapılacak. Ancak bu iyileştirmeden ne kadar işçinin yararlanacağı açıklanmadı.

Bu sözleşme genel çerçevedir, şimdi tek tek sendikalar, bu alt sınırı temel alarak, işyeri sözleşmeleri imzalacak.

Türk-İş genel merkezinin hükümet ile yürüttüğü sözleşme sürecinde bu yıl bir fark yaşandı. Sözleşme süreci hakkında basına ve işçilere hiç bilgi verilmezken birden bire "sözleşme imzalandı" açıklaması yapıldı.

Daha önce göstermelik olsa bile bazı açıklamalar, eylemler yapılırdı. Veya öyle görünmek için bürokratlar, birkaç işçiyi yanlarına alarak "şu kadar zam verilmezse imza atmayız" derlerdi.

Bugünkü durum Türk-İş açısından çok şaşırtıcı değil. Genellikle hükümetin verdiğiyle yetinir ama satın alma gücü korunmaya çalışılırdı. Şimdi enflasyonun bile altında kalındı. Sanıldığının aksine kamu işçilerinin ücreti düşük.

Örneğin Demiryol-İş sendikasının yaptığı açıklamaya göre önümüzdeki günlerde demiryollarına kadrolu olarak kamu işçisi statüsünde işe alınacak her türlü çalışana ödenecek ücret net 1.200 lira civarında. Zaten genelde kamu işçilerinin ücreti de bu civarda.

Seçim öncesi iyi giden ekonominin birden tersine dönmesine ilişkin açıklamalar nedeniyle iki haftada fiilen devalüasyon oldu. Paranın değer kaybı yüzde 18 civarında olduğu söyleniyor. İşyeri sözleşmeleri, Türk-İş'in çerçeve sözleşmesinin üstüne çıkmazsa, işçilerin parası daha ellerine geçmeden eridi demek.

Türk-İş'in yaptığı son araştırmaya göre dört kişilik bir ailenin sadece gıda harcaması aylık 800 lira tutuyor. Bir aylık asgari geçim için gereken para ise 2.843 lira olarak hesaplandı. Sendikacılar, kendi yaptıkları tespitlere bile göz yumuyorlar.

Son zamanlarda Türk-İş'in görevini, hükümetle daha yakın ilişkiler içindeki Hak-İş konfederasyonu almıştı. Hatta varlığını AKP'ye borçludur. Çünkü geçtiğimiz yıl başında yürürlüğe girmesi gereken yasanın uygulanması ertelenmeseydi, hem Hak-İş'in hem de DİSK'in üye sayıları yetersiz olduğu için sözleşme imzalayamayacaktı.

Çalışma Bakanı, Türk-İş'in iki üç sendikası dışında, tüm diğer sendikaların yüzde 10 işkolu barajı nedeniyle sözleşme yetkisinin altında olduğunu açıkladı. İşte bu nedenle Hak-İş, üç gün sonra kendisine üye 50 bin kamu işçisi adına aynı çerçeve sözleşmeyi imzaladı.

Bu çerçeve sözleşmenin altına inilmeyecek ama her işyeri kendi sözleşmesini yükseltebilir. Örneğin Petrol-İş, grev kararı astığı bazı işyerlerinde yüzde 5+5'e sözleşme imzaladı. Daha önce DİSK, özel sektörde metal işkolunda, birkaç gün grev yaparak, hatta sadece grev kararı asarak ancak işçilerin mücadelesiyle yüzde 10'un da üzerine çıktı.

İmzalanan çerçeve sözleşmeye işçilerden bir tepki gelmedi. İşsizliğin sürdüğü ve kriz kapıda sözlerinin söylendiği bu günlerde işçiler, tepkisizliğe itiliyor. "Sessiz kalıp işimizi sürdürelim" görüşü binbir yolla işçiler arasında yaygınlaştırılıyor ama öyle olmadığını bir kez daha yaşayarak görecekler.

Belki hükümet böyle sorunsuz bir şekilde sözleşmeye imza attığı için mutlu olmuştur. Sendika bürokratları da. İşçiler ne kadar kabullenmiş gibi görünse de işyerlerinin sözleşmeleri yapılırken de böyle süreceği anlamına gelmiyor. (25.07.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Şimdi de yaz

Hava sıcaklığının yükselmesiyle birlikte çalışma koşulları da zorlaştı. Ancak her koşulda işçiyi çalıştırma alışkanlığı edinen patron için hava çok güzel. Açık, güneşli, deniz ve kum ve kapalı yerde ise klima serinletiyor.

Gündüz vardiyasındaki süpürgeciler için tam çalışılamaz hava. Sözleşmemizde, iş kanunun 81-82'inci maddelerinin gerekleri yerine getirilir deniyor. Bu maddeler, işçi sağlığını koruyan ve denetleyen, sendika ile işveren arasında bu konuda oluşturulacaklarla ilgili. Sözleşmede madde var ama sadece yazı olarak. Uygulamada ise sadece patronun çalışma koşulları geçerli.

İşçiler, havanın ısınmasıyla birlikte kaynatılan kıdem tazminatının kaldırılmasına dönük söylentilere sitem ediyor. Biz bunu hak ettik, diyorlar. AKP hükümetinin tüm olumsuzluklarına rağmen yüzde elli oy verilmişse demek ki doğru bir uygulama olacak. İşçiler arasında bunu yapacaklara karşı çıkacak olan var mı sorusu hakim.

Görünen o ki işçilerde bir umutsuzluk hakim. Haklı gerekçeleri de var. Sendikalar küçülüyor, var olanlar da işverenlerle ortak hareket ediyor, işverenlerin yaptıklarına seslerini çıkarmıyorlar. İşçiler de kendilerini sahipsiz hissediyorlar. Çalışma yaşamında bu tür dönemler daha önce de oldu. Ama aynı zamanda hiç kimsenin beklemediği bir anda işçinin çok güzel bir direniş gösterip haklar kazandığı zamanlar da oldu. Yalnız işçiler, sorunlarına sahip çıkıp mücadele ettikçe anlamlı olur. (23.07.11)

Gıda

Yağmurdan kaçtık dolu yağdı başımıza

Yeni işimizle artık iyice tanıştık. Yemek üreten biziz, yiyen onlar. Müşteriden iade gelen yemekler, üç gün geçtikten sonra işçiye veriliyor. Yemek biraz zor ama böyle. Patron ortalıkta görünmüyor ama ona gerek yok zaten, şefler ve müdürler ondan daha iyi yönetiyorlar.

İşyerini tanıdıkça daha ilginç manzaralar görüyoruz. Binanın içi kameralarla donatılmış, tuvaletler hariç her yerde kameralar var.

Patronların para ve kâr hırsı her yerde aynı ama yönetim tarzları değişik. Burada günde 12 saat çalışmayı, bağırarak, şiddetle değil adeta okşayarak, işçiyle iyi konuşarak uyguluyorlar. Sonuçta bir fark yok, günde 12 saat çalışıyoruz. Yani hepsi işveren hepsi patron.

Bunun bilincinde olduğumuzu ve çaresine bakmamız gerektiğini söylediğimizde, işçiler, bir iki ay denen 12 saatlik çalışmanın sürekli hale getirildiğini ve itiraz eden işçilerin arasından 3 kişinin atıldığını söylediler. Geride kalan işçiler, itirazı sürdürmeyince patron bildiğini yapmış. Patrona geri adım attırmanın yolu atılan işçilere sahip çıkmakla mümkündü. Bunu sağlamanın yolu da işçilerin birlik olmasıdır. Tek başına hiçbir sorunumuzu çözemeyiz, birlik olmalıyız. (*Bir işçi*)

On muhalif sendikanın Taksim toplantısı ve işçiler

Sendika temsilcileri, Taksim'de toplantı olacağını işyerinde duyurdular ama toplantının içeriği konusunda bilgi vermediler. Taksim'e giden işçiler, şube başkanını görünce neden geldiklerini sordular. Kendisi de neden geldiğini bilmediğini ama böyle bir talimat aldığını söyledi.

Fabrikadan 20 işçinin katıldığı toplantı, Türk-İş genel merkezine muhalif on sendika yönetiminin, "tabandan demokrasi ve şeffaflık" sözleriyle yılbaşında yapılacak Türk-İş genel başkanlık seçimine hazırlık amacıyla yapılmış. Sözde teslimiyetçi değil mücadeleci, işçilerle barışık sendika istiyorlar.

İşçiler şube yöneticilerinden birine, amaçlarına ulaşırlarsa kendi temsilcilerini seçip seçemeyeceklerini sordular. Bu yönetici kesinlikle böyle bir şey olmayacağını söyledi.

Basın açıklamasını salon toplantısı izledi. Söz alan sendikacılar, benzer sözleri tekrarladı. En sonunda işçilere söz verildiğinde, bizimle aynı durumda olan çoğu işçi ya işe ya da evine gitmişti. Bir işçi söz alıp sendikacılar iki yüzlülüklerini yüzlerine karşı söyledi.

Daha sonra bu işçi işyerinde temsilci tarafından, şube yöneticilerine hakaret etmekle suçlandı. Neyse ki toplantıya katılan diğer işçiler, temsilciye tepki gösterip arkadaşlarına sahip çıktılar.

Şimdilik işçiler için sendikal demokrasi görünmüyor fakat herkesin isteği bu doğrultuda. (*Bir işçi*)

Kadının katili, en yakını!

Hatay'da, eşi evi terk ettiği için küçük kızıyla birlikte babasının evine dönmek zorunda kalan 21 yaşındaki Ceylan, sığındığı baba evinde "namus" bahanesiyle öldürüldü. Katilleri, babası, kardeşi, amcası, dayısı yani sözde en yakını olan ailesi, akrabaları. Ceylan, ailenin namusunu kirletmişti, çünkü amcasının oğluyla evlenmeyi kabul etmeyip kendi istediği kişiyle evlenmişti. Geri dönmek zorunda kalınca, ölmeyi de hak etmiş oldu!

Kadını öldüren sadece geri dönmek değil, kalmak da öldürüyor. Balıkesir'de altı yıllık eşinden boşanmak isteyen Aysel, kocası tarafından dövüldü, boğulmaya çalışıldı, ölmeyince de yüzüne asit dökülerek yakıldı.

Ankara'da iki kadının daha eski kocaları tarafından çocuklarının gözü önünde öldürülülmesiyle bu hafta da, 4 kadın cinayeti ile tamamlanmış oldu.

Kadınlar, en yakınları tarafından babaları, kardeşleri ve eşleri tarafından öldürülüyor, sonra da anketlerde Türkler güya "mutlu" çıkıyor. Nedeni de aileleri imiş.

Böyle bir aile düzeni çoktan yok edilmeyi hak ediyor.

Aile içinde kadına yönelik ölümüne şiddet, kadına yönelik gerici eski fikirlerin korunup sürdürülmesini sağlayan bu düzenden kaynaklanıyor.

Toplumdaki yoksulluk ve işsizlik, gelir adaletsizliği, yaşam düzeyleri arasındaki uçurum her düzeyde insan ilişkilerine yansıyor. Eşin ya da çocuğun taleplerinin karşılanmaması gibi aile içindeki sorunlar, ekonomik mahrumiyet nedeniyle büyük tartışma haline geliyor. Eşini çocuklarını memnun edemeyen, ihtiyaçlarını karşılayamayan erkeğin tek sahip olduğu, sözünü geçirebildiği ailenin "kadınları" ve "namusu" kalıyor.

Bütün bunlara siyasilerce kışkırtılan dini gerici fikirler ekleniyor. Kadının, erkeğin namusu olduğu, evleneceği erkeğe yine erkeklerin karar vereceği, ailenin onayladığı eşi dışında kimseyle cinsel birliktelik yaşamayacağı, ailede erkeğin sözünün geçtiği, kadının sadece erkeğe itaat etmesi ve onun sözünden çıkmaması gerektiği gibi kadını bir insan olarak saymayan, erkeğin bir parçası haline getiren gerici fikirler, siyasiler ve dini kurumlar tarafından gösterişle savunuluyor. Belediyeler eliyle, dernekler aracılığıyla özel eğitimler, konferanslar düzenleniyor.

Başbakan, cumhurbaşkanı bir işte çalışmayan, kendi başına hiçbir iş yapmayan, hiçbir çalışması, hiçbir bağımsız görüşü olmayan eşlerini, başları bağlı, eğik ve yüzlerindeki sırıtmayla, yanlarında "kuyruk" gibi gezdiriyorlar.

Türkiye'nin sözde en önemli kişilerinin eşleri, görünüşleriyle doğrudan topluma şu mesajı veriyor: Biz erkeklerimizin malı ve kölesiyiz.

Türkiye'de kadın nüfusu erkek nüfusuna göre azalıyor. Şimdiden aradaki fark 500 bin civarında. Kadına yönelik şiddet, kız çocukları anne karnında iken başlıyor.

2008 yılında Anayasa ve ona bağlı olarak Medeni Kanun'da kadınların haklarına yönelik önemli iyileştirmeler yapıldı. Aradan geçen yıllara rağmen, sözde polisin koruması altında olan kadınlar bile kendisinden korunduğu kocaları tarafından öldürülmeye devam ediyor.

Bunun nedeni, yasaları uygulamakla görevli olanların arasındaki "erkek dayanışmasıdır". Evet belki çoğu yerde kadın, "kocandır, barış" diyerek dayakçı ya da tehditçi kocaya geri gönderilmiyor ama başka bir şey de yapılmıyor. Ne kadın korunuyor ne de koca caydırılıyor. Çünkü bu işi yapmakla görevli olanlar da tıpkı koca gibi düşünüyor, onu haklı görüyor.

İşte böyle bir ortamda başbakanın "kadınla erkek eşit değildir, sadece eşit hakları olmalı" demesi, kadının haklarının kimse tarafından dikkate alınmadığı bu toplumda, bunu yapanları müthiş cesaretlendiriyor.

Bazı yönlerden müthiş ilerlemeler olurken kadına yönelik gerici uygulamaların ve fikirlerin sürmesi kapitalizmin iki yüzlülüklerinden biri. Yeter artık! Sadece erkekler öyle istedi diye kadınlar ölmesin! (30.07.11)

İtalya

İtalyan usulü mucize: Kemer sıkma planı onaylandı

İtalya maliye bakanı Giulio Tremonti'nin devlet bütçesini 2014 yılına kadar dengelemek için sunduğu kemer sıkma planı 4 günde onaylandı.

Hükümet, İtalyan kamu borçlanma senetleri hakkında yaratılan panikten ve basının abartılı haberlerinden yararlanarak muhalefetin de desteğini almayı başardı. 12 Haziran günü gazete başlıkları endişe havası yarattı: "İtalya hedef tahtası oldu", "Borsa çöktü", "16 milyar buhar olup uçtu" gibi başlıklar atıldı. Tabii ki iki bakanın ve başbakanın adalet tarafından soruşturulması ülke için iyi bir imaj yansıtmıyor.

Onaylanmış olan bu mali yasalara sakar bir şekilde Berlusconi'ye ait basın grubu Mondari'nin, Cir de Benedetti şirketine borçlu olduğu 560 milyon tazminat parasının affedilmesini de eklemeye çalışması, İtalyan hükümetinin "yatırımcı" çevrelerde güvenilirliğini artırmamış olsa gerek. Ancak tüm bunlar ve ek olarak Berlusconi hükümetinin yapmış olduğu bir sürü pislik aniden ikinci planda kaldı.

Uluslararası spekülasyon çevrelerinin saldırılarından sonra Almanya Başbakanı Merkel, Berlusconi'yi aradı ve destek verdi; ek olarak da muhalefet "sorumlu" davrandığı için olay atlatıldı. Merkel, Tremonti'nin önerilerini kabul etti. Ardından ana muhalefet partisi olan merkez sağ partisi PD genel sekreteri Pierlugi Bersani, mecliste hiçbir engel çıkarmayacağını belirtip önerilen kemer sıkma planının hem mecliste hem de senatoda onaylanmasına yardımcı oldu. Cumhurbaşkanı Giorgio Napolitano bu olayı "sıra dışı ulusal bir birlik" olarak niteledi.

Büyük bir olasılıkla Bersani ve diğer muhalefet liderleri, zorunluluklarını bir fazilet olarak gösterip Avrupa mali çevrelere sorumlu siyasetçiler olduklarını ve de "ulusal çıkarları" kendi çıkarlarından çok daha önemli bulduklarını belirtmek istediler. Kısacası muhalefet liderleri olsalar da ciddi, güvenilir ve mali çevrelerdeki eşkıyaların paralarını zamanında ödeyecekleri garantisini verdiler.

Bu sıradan bir olay değil, çünkü İtalyan devlet borçlarının üçte biri, Avrupa bankalarına aittir. Bütün bu oyunlar sonucunda 70 milyar avroluk borcun faturası, İtalyan emekçi ve yoksullarına çıkartıldı: Sağlık hizmetlerinde birçok müdahale paralı olacak, acil servis ve ameliyatlara zam gelecek, genel sağlık harcamalarında kısıtlamalar olacak, kadınlar emekli olabilmek için daha uzun süre çalışmak zorunda kalacak, ailelere vergilerde tanınan birçok hak geri alınacak, benzin ve motorin fiyatlarına zam gelecek ve benzeri.

15 Temmuz'da basının aktardığına göre Bersani hiç de sıkılmadan "bu plan bir sınıf içeriği taşıyor, zor durumda olanları ve yoksul insanları eziyor, hiçbir reform içermediği gibi büyümeye de hiç katkısı yok. Bizi fırtınadan korumuyor ve hatta bugünden itibaren faiz oranları tırmanışa geçti" dedi. Ancak ne Bersani ne de benzerleri bu kemer sıkma planın onaylanmaması için kıllarını kıpırdattılar.

Sendikalar ise şimdi ani bir karşı saldırı hareketinden söz edip bunun, Eylül ayında yapılacağını duyurdular.

Bu arada yayınlanan resmi rakamlara göre İtalya'da yoksulluğa sürüklenmiş insan sayısı 2010'da 8 milyona çıktı. İtalyan kamu borçlarına sahip olan bankalara güvence vermek için yoksul sayısını 10 milyona ve hatta üstüne mi çıkarmak gerekiyor?

Gün geçtikçe yoksulluğa sürüklenen kitleler artıyor. İnsanların karnını faiz oranları, borsadaki hisse senetleri, uluslararası yatırımcılar ve "ciddi davranış, kalkınma" gibi konularda yaptıkları lafazanlıklarla mı doyuracaklar?

Yoksulluğa sürüklenmeden insan gibi yaşayabilmeyi, herkese normal bir yaşamı garantileyen bir ücreti, işsizlere verilen ücretlerin normal bir seviyeye çıkarılmasını ve de yaşam için can alıcı olanları zaman geçirmeden dayatmalıyız. Bunların dışındakiler laf kalabalığından ibarettir. LO (24.07.11)

Kıbrıs'ta yeni heyecanın nedeni ne?

Erdoğan'ın Kıbrıs'a gidişi nedeniyle KKTC'de olağanüstü hal ilan edildi. Çünkü kitle örgütleri protesto edeceklerini duyurmuştu.

KKTC iktidarı ve destekleyicisi Türk devleti çevreleri iki gün boyunca terör estirdi. Polis saldırısı sonucu 60 kişi yaralandı ve 10 kişi gözaltına alındı. Kamu Emekçileri Sendikasının astığı pankartta, Erdoğan'a hitap ederek "1 koyup 5 alıyorsun, utanmadan besleme diyorsun" yazdığı için polis binaya zorla girdi içeridekileri darp ederek pankartı indirdi.

Halbuki Erdoğan ve hükümeti bundan birkaç ay öncesine kadar KKTC'nin bir kambur olduğunu ve "ver gitsin" siyasetinin esas çözüm olduğunu savunuyordu.

Şimdi Erdoğan, basının da bolca aktardığı gibi, "artık bıçak kemiğe dayandı" edebiyatı yapmaya başlayıp en geç yıl sonuna kadar kalıcı bir çözüm bulunması gerektiğini anlatıyor. Erdoğan "Adada iki kesimli, iki toplumlu ve eşitlik temelinde bir federasyon" gerektiğini söyleyip "mevcut fırsat penceresinin sonsuza kadar açık kalmayacağını herkes artık idrak etmeli" gibi laflar ediyor.

Erdoğan işin içine Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne katılma sorununu da katıp başka "tehditler" de savurdu: Eğer "yıl sonuna kadar bir çözüm bulunmazsa, Rum kesiminin Avrupa Birliği dönem başkanlığını alması durumunda Avrupa Birliği ile ilişkiler dondurulacak" dedi. Ancak zaten Avrupa Birliği ile ilişkiler, son bir yıldan fazladır donmuş gibi. Ortada hızlı bir ilerleme yok ki!

ABD dışişleri bakanı Hilary Clinton, İstanbul'da katıldığı bir zirvede yaptığı basın açıklamasında Kıbrıs sorununa da değinerek "Kıbrıs'ta statükonun hiç kimseye yararı yok" dedi. 1974'ten bu yana "statüko", yani mevcut durumun devam etmesi ABD'yi rahatsız etmedi, şimdi neden rahatsız ediyor?

KKTC'de yayınlanan Afrika gazetesindeki bir yazıya göre Kıbrıs adasına yakın bir bölgede doğalgaz bulundu (Avrupa'nın enerji ihtiyacını 30 yıl boyunca karşılayabilecek büyüklükte). İşletmesi şimdiden bir ABD-İsrail şirketine devredildi. Hızla gereken alt yapının oluşturulup doğalgazın 2014 yılında pazara sürülmesi söz konusu. ABD'nin Kıbrıs sorununu çözme istediği daha iyi anlaşılıyor!

Yine benzer şekilde Kıbrıs'ta askeri üsleri bulunan İngiltere, ne hikmetse şimdi, üzerine konduğu geniş alanların bir kısmını Kıbrıs'a iade etmeye hazırmış! Ama bir şartla: Karşılığında Kıbrıs deniz sahasından bir parça istiyor.

KKTC ve Türkiye'de bazı çevreler, kırıntılarla yetinmeyip bu doğalgazdan daha fazla pay istiyor. Türkiye'nin de bu bölgede kuyu kazıp kendi hesabına gaz çıkarmasını istiyorlar. ABD buna hiç taraftar değil. Erdoğan, Saddam Hüseyin'in başına gelenleri iyi bildiği için bu senaryolara yanaşmıyor!

Erdoğan'ın Kıbrıs konusunda "artık bıçak kemiğe dayandı" edebiyatıyla acil çözüm istemesinin esas nedeni bu doğal gaz ile ilgili olmasın! (29.06.11)

Tunus'ta iktidar değişikliği görüntüden ibaret

Tunus'un başkentinde 15 Temmuz'da başlayan protesto yürüyüşleri diğer kentlere de yayıldı. İlk olayların başladığı Sidi Buzid kentinde 14 yaşındaki bir yürüyüşçü polisin ateş açması sonucu öldü.

İlk isyan günlerinde yürüyüşe katılanlar yoksulluğu teşhir etmek ve isyan duygularını göstermek için ellerine ekmek alıp havada sallıyorlardı. O günlerden bu yana iktidarda önemli bir değişiklik olmadı.

Son yürüyüşlerdeki çatışmalardan sonra başbakan, polisi suçlamadığı gibi olay çıkaranların "terör havası estirip kitleleri korkutmak ve rejimi devirmek isteyen bir avuç eşkıya" olduğunu söyledi. Oysa yürüyüşlerin nedenini anlamak için komplo aramaya gerek yok. Tıpkı Mısır'da olduğu gibi bir yanda büyük servete sahip mutlu bir azınlık ve diğer yanda yoksulluk içinde kıvranan büyük bir çoğunluk var. Başbakan "fosfat madenlerinde, limanlarda, elektrik sektöründe grev ve eylemlerin olduğunu" kabul etti. Ama büyük şirketlerin çıkarlarına dokunmak istemiyor.

Ocak'ta ordu Bin Ali'nin iktidardan hemen uzaklaştırılması için ağırlığını koymuştu. Ama bunu demokrasi aşkına değil, zenginlerin çıkarlarını korumak için yapmıştı. Yaşam şartlarında hiçbir değişik olmayan emekçiler ve yoksullar haklarını istediklerinde yine karşılarında Bin Ali döneminden kalma baskı güçlerini ve çok az değişmiş aynı hükümet güçlerini buluyor. Örneğin Bin Ali döneminde içişleri kabine şefi, şimdi içişleri bakanı olan Habbib Esid, bu göreve başkanın isteğiyle getirildi.

Demokratikleşme, seçim, yeni anayasa tüm bunlar laftan ibaret. Bin Ali'yi devirmek için harekete geçen yoksul kitleler, hala yaşamlarında somut bir değişiklik bekliyor. Değişiklik ancak onların hakim sınıflara, ister Tunuslu ister Fransız olsun, hükümet ve iktidarlarına karşı harekete geçip bir güç oluşturup taleplerini dayatmasıyla mümkündür. LO (22.07.2011)

Mısır

Grev ve yürüyüşler sürüyor

Kahire'deki Tahrir Meydanı 8 Temmuz'dan beri yeniden büyük yürüyüşlere tanıklık ediyor. Burada toplanan kitleler, geçici hükümete ve Mübarek'in iktidardan gittiği dönemden bu yana onun yerine geçen Silahlı Güçler Yüksek Konseyine isteklerini hatırlatıyor.

Sadece Kahire'de değil, İskenderiye, Süveyş gibi diğer kentlerde de toplanan on binlerce insan, iktidarı aktif olmamakla ve 25 ile 28 Ocak günleri arasında öldürülen 900 kişinin ve yaralanan 6 bin kişinin faillerine karşı fazla bir şey yapmamakla suçladı. Bu cinayetleri işleyen subay ve polisler bugüne kadar mevkilerini koruyorlar ve tutuklanmadılar bile.

3 Ağustos'ta eski diktatör ve oğulları, sözde yargı önüne çıkarılacak. Ancak insanların çoğu bunun bir şovla sınırlı kalacağına inanıyor. Başbakan Şaraf yaptığı bir televizyon konuşmasında yakında hükümette değişiklikler yapacağını ve şiddet uygulayan polislerin atılacağını açıklayarak zaman kazanmaya çalıştı.

Ancak yürüyüşlere katılan binlerce kişi polis saflarında "temizlik" yapılacağıyla ilgili söylenenlerle ikna olmamış olacaklar ki Tahrir Meydanını gece de işgal etmeye devam ettiler.

Pankartlarla ve sloganlarla yasal işlemlerin hızlandırılmasını ve İçişleri Bakanlığındaki eski rejim taraftarlarının görevlerine son verilmesini, Mübarek rejiminde de savunma bakanlığını yapmış ve şimdi ise Silahlı Güçlerin başında bulunan Mareşal Tantaui'nin görevden alınmasını istedi.

8 Temmuz'da Tahrir meydanına açılan bir pankartta "Bir değişiklik göremiyoruz. Mübarek'i devirdik ama iktidarın başında yine bir mareşal var." gibi sloganlar yazılı.

Hükümet yürüyüşe katılanları yatıştırmak için bazı jestler yapıyor: Örneğin Yüksek Kamu Yönetimi yeni seçimlerden önce Mübarek rejimi esnasında görev başına getirilen ve eski Mübarek partisi üyesi ve haraççı olarak bilinen 1.750 belediye meclisi üyesi görevlerinden uzaklaştırıldı.

Asgari ücret alan 1.9 milyon devlet memurunun maaşlarına 444 ile 708 Mısır Lirası (LE) zam yapacağını açıklandı. Aslında bu zamma rağmen bu memurların maaşı yine de 82 avro civarında kalacak.

Tahrir meydanında ve diğer yerlerde yürüyüş yapanlar sosyal adalet istediklerine vurgu yapıyor. Örneğin yürüyüşlere katılanların bir kısmı "önce yoksullar" diye haykırıyor. Süveyş Kanalı kurumlarında ve gemi tersanelerinde çalışan emekçiler de birkaç hafta süren grevleri boyunca aynı istekleri öne sürdüler.

Süveyş Kanalı ile ilgili taşeron şirketlerde çalışan emekçiler (kanaldan her gün 50 civarında gemi geçiyor ve kanal için çalışan toplam 20 bin emekçinin 9 bini taşeron şirketlerde çalışıyor) 16 avro (130 LE) gibi gülünç bir rakam olan ücretlerine önemli bir zam istiyor.

Suez Canal Shipyard Co. tersane şirketi için çalışan ve grevde olan emekçiler, ücretlerine yüzde 40 zam, iyi hayat şartları ve sosyal sigorta istiyorlar. Eylem ve grevlerdeki emekçiler son günlerde tutuklananların da serbest bırakılmasını istiyor.

Ordu ve polisin yürüyüş ve eylem yapan emekçilerin seslerini bastırmak istemelerine rağmen emekçilerin mücadelesi devam etmeli. LO (22.07.11)

Yeni bir mali felaket tehlikesi gittikçe artıyor

"Yunan" krizindeki son gelişmeler, kapitalist dünya yöneticilerinin 2008-2009 krizinden daha feci bir mali krizle karşılaşma kaygısıyla pusulayı şaşırdıkları, endişelendikleri ve hatta paniğe kapıldıklarını iyice ortaya koyuyor.

İş çevrelerinin en azından bir pusulası var: En kısa zamanda ne kadar çok para kazanabiliriz! Ancak gelecek için ne orta vadede ne de uzun vadede hiç iyimser değiller. Hatta içlerinden biri "eğer Lehman Brothers krizini beğendiyseniz, borç krizine tapacaksınız" diye bir yorum yaptı.

İşe yöneticiler açışından bakıldığında, Avrupa Birliği daha doğrusu Avrupa Birliği'nin avro ülkeleri, tamamen çılgınlar evine dönüştü. Ard arda zirveler ve aralarda ikili ve gizli toplantılar yapılıyor ve de ardından çelişkili açıklamalar. Yani pusulasız bir gemi gibi davranıp bir gürültü patırtı içerisinde günü kurtarmaya çalışıyorlar. Onları bu şekilde paniğe sürükleyen her an çıkabilecek olan ve bu defa çok daha şiddetli olacak bir mali krizin patlamasıdır.

"Devlet" borçları …

Mali piyasalar tamamen istikrarsız ve belirsiz. Herkes Yunanistan'ın borcunun göreceli olarak fazla olmadığını biliyor ve bunu açıkça ifade ediyor. Ancak "yatırımcı" diye adlandırılanların ama aslında sayıları bir düzine civarında olup mali pazara hakim olan bankaların, doğru veya yanlış bir şekilde, Yunanistan'ın borçlarını ödeyemeyecek diye paniğe kapılıp Portekiz, İrlanda ve İspanya'ya da aynı gözle bakmaları bir panik ortamının yaratılmasına yetti.

Günlük ekonomi gazetesi Echos'nun bir köşe yazarı çok anlamlı olarak "Büyük panik hayaleti" başlığını atıp Yunanistan'ın sadece "küçücük bir borçlu olduğunu" ve onun borcunun sadece 350 milyar avroya çıktığını, yani Fransa'nın borcunun ancak beşte biri kadar olduğunu hatırlattı.

İşte böyle bir ortamda büyük mali çevrelerin Lehman Brothers'ın iflasının yol açtığı bir durumun yeniden yaşanabileceği korkusuna kapılmaları biraz tuhaf görünebilir. Ama onların esas uykularını kaçıran korku, 15 Eylül 2008'de bir anda yaşanan panik sonucu dünya piyasalarının çöküşe sürüklenmesinin, Yunanistan'ın borcumu "ödeyemiyorum" demesi halinde, yeniden yaşanmasıdır. Mali pazarlarda yapılan işlemlerin hacmi 100 trilyon doların üzerinde. Yunanistan'la ilgili 350 milyar avro, devede kulak kalır!

Bu yüzlerce milyar ve hatta trilyonla işlem yapanların bir tanesinin tedbir için batmakta olan bir devletten parasını kurtarmaya çalışıp olayı tetiklemesi halinde büyük bir panik yaşanabilinir. Bu panik sonucunda bankalar, kredi vermeyebilir, hatta bazı bankaların iflas eşiğine gelen devletlerden alacakları olabilir diye korktukları için artık kendi aralarındaki işlemleri de durdurabilirler. İşte Eylül 2008'de yaşananlar bundan ibaretti.

Ardından ekonominin uçuruma yuvarlanmasını engelleyip yeniden harekete geçirebilmek için devletler, trilyonları mali piyasaya yeniden sürmek zorunda kalmıştı. Ancak devletlerin 2008'de kullandıkları bu trilyonlar, onları bugünkü çıkmaza getirdi. Borç batağına saptandılar ve "devasa devlet borçları" olayı ortaya çıktı. Ancak bugün durum daha vahim. Çünkü 2008'den farklı olarak bugün güvensizlik sadece bankalar arasında sınırlı kalmayıp devletler arası güven de sarsılmıştır.

Yeniden tekrarlamak gerekirse şu an tamamen akıl dışı bir panik havası hakim.

Örneğin kredi notu veren kurumların bir tanesi, bir bankanın veya bir devletin güvenilirlik notunu düşürdüğünde artık o banka veya devlet kolay kolay borç para bulamaz veya çok yüksek faizlerle borçlanabilir. Bütün mali çevreler, kredi notu veren kuruluşların güvenilir olmadıklarını söyledi ve söylemeye de devam ediyor. Bu kuruluşların falcılardan farksız oldukları açıkça anlatılıyor. Hatta örnek olarak, 2008 krizi hakkında bir öngörüde bulanamadıkları gibi krizden kısa bir süre önce 2008'de batan bazı bankalara en yüksek notu verdikleri hatırlatılıyor. Böyle olmasına rağmen mali piyasalarda hüküm süren yine kredi notu veren bu kuruluşlar.

Bir devlerin kredi notu düşürüldüğünde o devlet mali piyasalarda almak zorunda olduğu borcu çok daha yüksek faizle almak durumda kalır. Sonuç itibarıyla kredi notu veren kuruluşlar, büyük bankalara bağlı oldukları için bu çevreler, zevkten dört köşe olurken "kredi notu düşürülen ülkelerin" kitleleri ise maruz kaldıkları kemer sıkma önlemlerinden dolayı daha çok eziliyor, yoksulluk ve açlığa sürükleniyor.

Mali kuruluşlar güzel laflarla yetinmiyor. Devletlerden kesin güvenceler istiyorlar. Eğer bazı Avrupa Birliği üyesi devletler iflas durumuna gelirse bunların yerine, mali kuruluşların alacaklarını güvence altına almış devletler, gerekiyor. Ancak onlar için sorun bu devletlerin bu iş için ayrılan miktarlar yeterli olup olmayacağı gibi sorular da başka tür spekülasyonlara zemin hazırlıyor.

Bütün bunların sonucu olarak da Dexia Bankasının bir mali yatırımlar uzmanı: "Bir barut fıçısının üzerinde oturduğunuzda

kibritlerle oynarsanız durum çok daha tehlikeli olur! Yunan borçları güvence altına alınınca, mali pazarlardaki dinamikler göz önünde tutulduğunda, bu olay İrlanda ve Portekiz'e de sıçrayacak" diyor ve şunu ekliyor "eğer sözü edilen zor durumdaki bu ülkeler iflas ederse, ardından sıra mali çevrelerin orta derecede tehlikeli buldukları İspanya, İtalya ve Belçika'ya gelecek. Bu sözü edilen devletlerin bankalara olan ve ödemeleri gereken borçlarını ödeyemedikleri takdirde bu miktarlar 523 milyar avroya ulaşıyor. Avrupa Birliği'nin farklı finans kuruluşları ve İMF bu amaç için en çok 750 milyar avro harcayabilir. Bu durumda bu miktar yeterli görünüyor. Ancak bu ülkelere İtalya da eklenirse o zaman iki katı, yani 1 trilyon 123 milyar avro gerekiyor. İşte bu durumda ne yapacaklar?

Anlatılan bu tehlike ve panik havası mali çevreler için bir fırsat. Mali kuruluşlar bu tehlikeyi bir silah olarak kullanıp hükümetler üzerinde tehdit oluşturup kararlarını etkiliyor. Böylece siyasi yöneticiler bu çevrelerin isteklerini yerine getiriyor. Üstelik buna karşı da değiller.

… ve özel sektör borçlarının durumu

Yunan devletine olan güvensizlik hem başka devletlere sıçrıyor hem de Yunanistan'daki zengin çevrelerine verilen borçlar artarak panik daha da büyüyor. Örneğin 17 Haziran Le Monde gazetesinin aktardığına göre "Bazı Avrupa Birliği ve özellikle de Fransız bankalarının borsalardaki zor durumu, Yunan borçlarındaki payın büyük olmasından. 2010 yılı sonunda Yunanistan'ın ödeyemediği borç miktarı 162 avro idi. Bu borcun kamu bölümü, yani devletin borcu 52 milyar idi. Borcun en büyük kısmı Fransız ve Alman bankalarınadır". Aslında özellikle de Fransız bankalarına.

Bankalar bir yandan borç batağına saptanmış Yunanistan'a borç para vermek için yarışıp Yunanistan'ı sıkıştırdılar. Diğer yandan paramızı geri alamayız yaygarası koparıp faiz oranlarını bir hayli artırdılar.

Bilindiği gibi her devlet her gün harcamaları için borç alır ve vadesi gelmiş borçlarını öder. Yunan hükümeti vadesi dolan her borcu ödemekte zorlandığı için her fırsatta belirli mali çevreler bunu kullanıp faizleri daha da artırıp kısa vadede daha çok kazanç elde ediyor. Böylece şu anda Yunan devletinin on yıllık borç senetlerinin faiz oranları yüzde 27.55'lere tırmandı. Bu, tefeci oranıdır, ancak Yunanistan özel pazarlarda sadece bu faiz oranlarıyla borçlanabiliyor. Bu oranları uygulayan bankalar (daha doğrusu tefeciler) de paralarını geri alabileceklerine dair güvence istiyor. İşte hükümetler de ellerinden gelen gayretleri gösterip gerekli güvenceleri veriyor.

Yeniden tekrar etmek gerekirse, bankalar siyasi yöneticilerin sözlü güvencelerine inanmıyorlar. Onlar parayı masada görmek istiyor ve para da devlet kasalarından çıkıyor. Çıkan paranın karşılığı olarak da hükümetler diğer harcama kalemlerinden tasarruflar yapıyor. Bu siyasetlerden en çok etkilenenler en yoksullar. İflasa en yakın olan Yunanistan, Portekiz, İrlanda ve İspanya'da bunu somut olarak görüyoruz. Kamuda çalışan sayısında önemli azalma olup özelleştirmeler artıyor. Ücretler donduruluyor ve hatta azaltılıyor. Vergiler, özellikle de KDV gibi bütün kitleleri etkileyenler, artırılıyor. Sosyal güvenceler giderek yok oluyor. Emeklilik maaşları ise azalıyor.

Çare diye dayatılan bu saldırılar ülkelere göre bazı farklılıklar gösterse de temelde aynı. Devletlerin 2008 krizinden önce ve özellikle de sonra yaptığı devasa borç, emekçilere ve yoksullara ödetilip mali çevre ve kurumlara kan taşıyıp onları canlandırmaya çalışıyorlar. Bu siyasetin tahribatları Yunanistan, Portekiz ve İspanya gibi ülkelerde şimdiden somut olarak görülmeye başladı. Borçlanan devletlerin mali dengelerini iyileştirmek için uygulanan "çareler" aslında devlet borçlarını daha da artırıyor. Örneğin kamu sektörlerinde çalışan sayısındaki önemli azalma kitlelerin harcama olanaklarını önemli ölçülerde azalttığı için ekonomi iyice frenleniyor. Devlet gelirleri azalıyor ama devlet daha önceki borçlarını ödemek için yeni borç alarak eskilerini daha da artırıyor.

Bu mali dolap cehennem azabına dönüşüp mali çevrelere önemli kazanç sağlayıp devletleri ve kitleleri yoksullaştırıyor.

Bu ortamda eğer yeni bir mali kriz patlak verirse bu defa mali sektöre ek olarak devletler de etkilenecek ve sonuç itibarıyla etkisi üretim sektörü için 2008 krizinden ve hatta 1929'daki borsa paniğinden çok daha feci olacak. Bilindiği gibi 1929 ekonomik krizi kapitalizmin şimdiye kadar yaşadığı en büyük krizdi ve sonuçları toplumsal ve siyasi olarak feci olmuştu.

Henüz o aşamaya gelinmemiş olsa bile, ABD şimdiden önlem alıyor. Örneğin ABD merkez bankası FED, ABD devletinin piyasaya sürdüğü devlet tahvillerini satın almaya başladı. Böylece devlet karşılıksız olarak bastığı para ile özel bankalarda bulunan ve değere çökme tehlikesi içeren tahvilleri satın alıyor. Yani ABD devleti, karşılıksız milyar hatta trilyar dolar basıp enflasyonun zeminini hazırlıyor. Bazılarına göre bu olay mali çevrelerde olumlu bir hava yaratmış! Ama aynı zamanda ileride patlayacak bir balonu şişiriyor!

Oluşan mali kriz artık sadece AB'yi değil kapitalist düzenin bütününü tehdit etmeye başladı. (Temmuz 2011)

Sinema... Sinema... Sinema...

Yağmuru bile

“Yağmuru Bile” İciar Bollain'in son filmi. Gösterimdeki film İspanyol sinemacıların, Kristof Kolomb'un ve ekibinin bugünkü Bolivya'da yerli halka yaptığı zulmü ve kıtadaki talanın başlangıcını anlatan bir film çekmek için Bolivya'ya gidişini anlatıyor.

Bolivya'da 500 yıl önce yaşanan bir Kızılderili isyanını filme çekmek için Bolivya'ya giden film ekibi, farkında olmadan kendini bir başka isyanın içinde buluyor. Çünkü filmin çekimine başlandığı tarihten hemen önce Bolivya hükümeti, ülkenin su kaynaklarını Avrupalı uluslararası şirketlere satmış ve şirketin isteği doğrultusunda da yağmur suyu biriktirmeyi bile yasaklamıştır.

Bolivyalı kitleler, hükümetin ve tekellerin tezgahını bozmak için sokaklara dökülür. Günlerce süren gösteriler, sokaklara kurulan barikatlar ve tabii tüm bunlara karşılık hükümetin asker ve polis yoluyla başvurduğu şiddet, baskı, tutuklamalar...

Başlarda film ekibi olayların dışında kalmak istiyor. Ancak bu mümkün değil. Çünkü çekmek istedikleri filmde Kızılderili isyanının liderini oynaması için rol verdikleri kişi, aynı zamanda Bolivyalı kitlelerin su için verdiği mücadelenin de lideri. Bu nedenle de her gün ya tutuklanıyor ya da dayak yiyor. Durum böyle olunca da filmi tamamlamak neredeyse imkansız hale geliyor ve film ekibi istemeden de olsa Bolivyalı kitlelerin mücadelesine tanık oluyor.

1990'lı yılların ikinci yarısında Bolivya hükümeti, Dünya Bankası'ndan borç istedi.

Dünya Bankası, Bolivya'ya borç vermek için özelleştirme yapmasını dayattı. Bunun üzerine Bolivya hükümeti, havayollarını, demiryollarını, hidrokarbon endüstrisi, telefon gibi birçok özelleştirme yaptı. Su kaynaklarının özelleştirilmesi, bu özelleştirme dalgasının ve aynı zamanda Bolivyalı kitlelerin sabrını taşıran son halka oldu.

Hükümet, Cochabamba'nın (Bolivya’nın başkenti) su ihtiyacını karşılamayı ve bunun yanı sıra Cochabamba merkez vadisinin sulanmasını ve elektrik enerjisini sağlamayı hedefleyen çok uluslu *Misicuni* projesini gerçekleştirmek amacıyla, kamu ihalesine başvurmadan usulsüz bir şekilde, bir grup Bolivyalı girişimci tarafından oluşturulan Uluslararası *Aguas del Tunari* Konsorsiyumu ile kırk yıl süreli bir imtiyaz sözleşmesi imzaladı.

Bu sözleşmeye göre, su fiyatları dolara göre ayarlanacak ve ABD’deki fiyat endeksi enflasyonuna göre düzenlenecekti. Sözleşme, su fiyatlarının %35’ten fazla artırılamayacağını belirtse de fiyat artışı % 400’ü buldu. Ayrıca sözleşmede hükümet konsorsiyuma hiçbir yerel örgütün başka bir içme suyu kaynağını kullanmayacağı güvencesini vermekteydi.

Filmde çekilen film 500 yıl öncesini, filmin kendisi ise günümüzü anlatıyor. Böyle bir senaryo ile 500 yıl öncesini bugün ile karşılaştıran yönetmen, aslında 500 yıl boyunca hiçbir şeyin değişmediğini gözler önüne seriyor. 500 yıl önce yapılan talanın, zulmün adı sömürüydü, kölecilikti. Bugün ise liberalizm, demokrasi... İşte kendini yenileyemeyen ve asla yenileyemeyecek olan kapitalizm...

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.